

Иванчо. Не съмъ достоенъ, синъ да ме наричашъ!
Прости ме, татко! Лошъ съмъ, но прости ме! . . .

Бащата. Простенъ си, ставай! Дай да те пригърна!
Свѣтътъ прѣбродихъ, до катъ те намѣрихъ,
Защото, синко, много те обичамъ.
Азъ твой баща съмъ, ти мой синъ.
Стани, Иванчо, дай да те пригърна!

Иванчо. Не, на колѣнѣ! Синъ не можъ вече
Да се наричамъ, но за ратай баремъ
Вземи ме татко! Азъ ще ти слугувамъ,
Катъ всички твои ратаи безбройни.
И отъ трохитѣ подъ трапезата ти
Ще се прѣхранвамъ.

Бащата: И така да бѣде,
Стани Иванчо!

Иванчо (*става*) тате! . . .

Бащата (*прѣгръща го*) Иванчо! (*цѣлува го по главата*
Смѣхъ малко мълчание).

Хайдѣ да вървиме!

Най-напрѣдъ трѣбва, чуй, на господари
Свинетѣ да си прѣдадешъ
И сбогомъ честно да речешъ. . . .

(*Завѣсата пада*)

Кравай на Господа

(приказка)

Едно врѣме се свършило житото по цѣлия свѣтъ, та нѣ-
мало откъдѣ сѣме да си заловѣтъ. Хората се изплашили, че
ще измрѣтъ отъ гладъ. Уплашилъ се и царя. Затова той сви-
калъ всичкитѣ си боляри и имъ рекълъ: „Давамъ ви една
недѣля врѣме — отгдѣ — отгдѣ, отъ дърво — отъ камѣкъ, да
намѣритѣ жито за сѣме. Прѣзъ това врѣме ако не намѣрите,
всички ви ще погуби! . . .“ Боляритѣ излѣзли съвсѣмъ рас-
трѣперѣни и се распрѣснали по всички страни да распитватъ,
гдѣ може да се намѣри жито. Никой обаче нѣмалъ жито и
никой не можалъ умъ да имъ даде.